

ע"י שהן יוצאות מן הקיץ צחורף פיה ביומייהו דיוקון וייתן. משך כמה"ד כמפר שחיי לו בנות הרבה. מהן נשואות פמקים קרוב ומחז נשואות פמקים רחוק. יום אחד באו כולן לשאול שנים המלך אביהם, אמר המלך, אצי שנשואות פמקים קרוב אית בעונתן פמיון ופמיון, ואפיו שנשואות פמקים רחוק פית בעונתן פמיון ופמיון, אלא עד דאינון כולן אצרי פמקים האך נעביד כולן יו"ט ונחדי עמנו, כך עצרת שפ פסת עד דאינון נפקון מחורף פמיון, אמר הקב"ה, אית בינמא פמיון ולפמיון, אבך עצרת שפ חג ע"י שהן יוצאת מהקיץ צחורף כולן חור הקב"ה פית בינמא פמיון ולפמיון אפא עד דאינון האך נעביד כולן חור יו"ט ונחדי. וצריך להבין מהו זה המשך דבנות הרבה וכלן נשואות ר"ל אצי פמקים קרוב ואצי פמקים רחוק. וגם צ"ל מהו ענין שבצרתה שפ פסת חנה"ש היא ג' יום, ועצרת שפ חג היא כולם תשמעו, דמזה שיש מספר נמים שונה מוכן לשונים הם גם בחוכנם הרהנג, ברוחניות הענינים.

2

אך הענין הוא, דהנהגו בנות המלך הם נשיי, דכולם הם בנות פאביהם שבחובים, וכידוע צ"ל שגש"י נקראות בשם בנות יורשלים, ומה שהבנות בשואות הו"ע ירידת הנשואות כמטה בעזרה"ו החתוח פהתלבט בנופים. אלא שלש מהם נשואות פמקים קרוב ויש מהם נשואות פמקים רחוק. הנחמה פמקים קרוב הוא עצרת הצדיקים שהיא פמקים קרוב גם בחמה פמקים קרוב פמקים רחוק הוא עצרת עבדו הבע"ה דהבע"ה נמצא בחמה פמקים קרוב ואח"כ נעשה קרוב. וכמ"ש רז"ל ע"י הפסוקים, שלום שלום פמקים רחוק ולקרוב, צרחוק שנעשה קרוב, שהוא הכעץ תשובה. וזהו גם מה שהנשואות פמקים קרוב יוצאת מן החורף. פקיצ הונשואות פמקים מורה על מקום רחוק וצאת מן הענין מן ימי הקיץ ברוחניות מורה על מקום רחוק וצאת מן החורף, דענין זה הצדיקים משום שבימי הקיץ השמש מאיר בקרובות ה', ענין עבודת המתקן דשמש ומגן הוי, אפוקים, משא"כ בימי החורף אית השמש מאיר כ"כ בחקפה ויש קרירות בעולם, דהקיריות הוא מקור כל הענינים הפלתי רצוים כנודעו, וצריך להיות בזה עצרת המתשובה. וי"ל שענין התשובה שייך גם בצדיק אמיתי, כי ע"י שמתכוונן ברוממות הא-פ-כ-ו כו"ל ה"ה יודע שהוא צומצא עדיין במקום רחוק.

53

ראי א"א
ו"ל
פ"א

11) ראה מקומות שנסמנו בח"פ 9. 12) ראה סה"מ חש"י שם (ע' 47). סה"מ עז"ה שם (ע' לז ואילן). וראה גם אות"ה שמע"צ ע' פ"א ואילן. 13) לקי"ת שו"ש ר' ג. כב. ב. אות"ה שח"ש ע' פ"א ואילן. 14) ברכות לד. ב. וראה גם לקי"ת שמע"צ פ"ג ד ואילן. 15) ישע"י נז. יט. 16) סה"מ עז"ה שם. 17) ראה גם לקי"ת חש"י ע' 382 ת"ע 8. ויש"ג. 18) תהלים פ"ד. יב. 19) ראה סה"מ פ"ה ע' רצ"ב ואילן. וב"מ. 20) ראה רמ"א א"א סז"ח ס"א. שו"ע אר"ה ע' שם.

הנחת הית' בלתי חוגג

הנחת הית' בלתי חוגג

כס"ד. יום שבת"ח ה'תשמ"ג.

כתיב ענין שבת"ח, הנה מדייק בזה כ"ק מו"ח ארמו"ר (ד"ה זה תש"ו), מה שאופן השמחה דשבת"ח הוא, שמשמחים את החורה ע"י שפוקחים ס"ח כפי שהיא כרוכה ומכוסה במטה למע"י, ומחזיקים בעץ חיים שבה, ומקדים ברגלים, ומספחים בידיה, בניגונים, ובחמוריות גדולה, ומשתפתים כל ישראל בכלי הכדף ביניהם, כמנהג ישראל אשר חורה הוא, שכל ישראל שמחים בשבת"ח. ועוד זאת, שהשמחה דשבת"ח היא באופן שוה בכל ישראל, דוהו התפיש בין השמחה דשבת"ח בית השואבה פהתמחה דשבת"ח, דאף שגם בהשמחה כפי אופנו, חסידים ואנשי העשה כפי אופנם, וכך העם האנושים והגוים וכו' כ"א כפי אופנו, משא"כ בשבת"ח השמחה היא בשוה בכלים.

9

והנה יום שבת"ח הוא יו"ט שני של שמע"צ, ועד שבאר"ק שבת"ח היא ביום שמע"צ עצמו, שמוה מוכן דשבת"ח קשור עם שמע"צ. והנה כתיב, ביום השמיני עצרת חתו, כמ, וא"י כמדלשף הו"ה, ויהי כך ככלד ואין קולים אתו, דוהו מ"ש כמ דוקא ואין קולים אתו. וידוע הדיוק בזה, והוא כ"י המצות ניתנו רק פישאר, כמ"ש, מגיל דברוי פיקעב דוקא חוקיו ומשפיו פישאר דוקא פא עשה כן ככל גוי ומשפטים כל דיעום, ומהו החידוש בשמע"צ דכתיב בו כמ, ומזה מוכן, דענין יהי' כך ככוד בשמע"צ הוא שפא בעוד צגבי שאר חומ"צ, וצ"ל הענין בזה, וביותר אינו מוכן, דהיי שמע"צ ושבת"ח הם בודונמת חג השבועות. דהנהג"ה הוא מ"ח ושבת"ח הוא גמרה שפ חורה, וגם משתחים בכמה ענינים, וככ"ז, משמעות הענין בפשטות אשר ה"צ"כ" דשמע"צ הוא נעשה יותר גם מהלכ"ם דחג השבועות ומן מתן חורתינו.

1

1) סה"מ חש"י ע' 40. וראה גם ד"ה עץ חיים בסה"מ חר"ט (ע' 68). ד"ה זה בסה"מ חש"ה (ע' 68). ובקונטרסים חורף החש"ה (ע' 13). 2) ראה ירושלמי פסחים פ"ה ח"א. חור"ה נפסל - מנחות כ. ב. וראה לקי"ת ח"ד ע' 1080 ת"ע 30. ויש"ג. 3) ראה סוכה נ"א. א. (במשנה). רמב"ם ח"ל לולב פ"ח ח"ד. 4) פניחם כט. לה. 5) ראה שמו"ר פט"ו, כב. וראה סה"מ חש"י שבת"ע"ה 7. 6) משלי ה. יז. 7) ד"ה ביוחשמע"צ בסה"מ חש"י ע' 71. וראה גם ד"ה ביוחשמע"צ בסה"מ חש"י ע' 34. 8) תהלים קמז. יט-כ. 9) ראה סה"מ חש"י (תה"ל תה"י 1 ובה"ע 7) ע' 34 וע' 47. ד"ה ביוחשמע"צ בסה"מ עז"ה (ע' ל ואילן). 10) שו"ע פ"ה, ב. (ב).

וירדושי חג השבועות(36). משא"כ עבודת התשובה הוא למעשה מסדר והדרגת הזמן שאין צריך לחלשים יום כדי לעבור לפי חג' דרגות. אלא בשעת חג' בינא חג' וברגע חג' נעשה מתקרב (ונעשה חג') עם חק"כ 39. ד"שארץ ומלכא בפלחודיה 40. והיינו דגם הכע"ת מכיר את כל ח' שבויות חספר פ"ר ובשפירמות. אלא שכבודת התשובה ח"ז נעשה בשעת חג' כ"י משום שהוא למעשה מסדר ההשתלשלות. 201.

והנה ע"י עבודת התשובה, נשלמת הכוונה וירידת הנשמה צמטה. והנה הנשמה היא חלק אציקה ממעץ ממשוי 41 גם בהיותה צמטה, ועאכ"כ ב"דס ירדה שמקומה למעשה גם מהבחי' דנשמה שנתת ב"2. והכוונה בירידה צמטה הוא חק"כ את כל סדר ההשתלשלות. שוה נעשה דוקא ע"י עבודת הנשמה צמטה, וכמש"ל הידעיה 43. מלכי ההגבה חק' פיוער' שכדי להגבי' בנין שלם צריך להגביהו מלמטה, דאן אפטר להגביהו בשפירמות, ועד"ז הוא גם בעבודת ברוחניות, דע"י ירדה הנשמה צמטה לעשות זו ית' הוא גם בתחתונים, היא מנבחה ומתקנה את כל סדר ההשתלשלות גם מתחתיות. ועיקר ענין זה הוא בעבודת התשובה, כי הכע"ת צריך להתעסק גם עם ענינים שאצ הצדיק הם מופלכים בשמות, שע"ז מנבי' את כל סדר ההשתלשלות גם מתחתיות. וכן הוא גם בפסוקים בעבודת התשובה גופא, שהתחלה עבודת התשובה הוא במעשה, והשיב את הנוציה ונו"4, נאח"כ הוא מתעפר בכפ הרדגות שכתובתה, עד להבחי' ב"דודת תשוב' א"ל האצקים אשר נתנה 45, דגם בהיות הנשמה צמטה (נשמות בגופים) עולם העשי' התחתון שאין תחתון צמטה ממנו, עושים ירדה זו ית' בתחתונים 46.

וזהו כלצות הענין דחודש תשרי, שענינה עבודה התשובה, שבשעת חג' וברגע חג', ובראותה בנמאד 47 שהמקדש את האשה ע"מ שאני צדיק גמול, מקודשת שמה הרהר תשובה, ועאכ"כ שישנו צא רק הרהור אצא גם מעשה, הרי אז מגבי' את כל סדר ההשתלשלות גם מתחתיות. דזהו ג"כ מה שהאחריות דתשרי הוא בסדר דתשרי' (ר"ל כחודש ניסן, שנק' בשם חודש האביב שבו סדר האחריות הוא כסדר, א' ב' 48, כי ענין עבודת התשובה דתשרי הוא

- 38) אמור לה, ב ואילך. במדבר י, א ואילך. יו, ד ואילך. 39) חז"א קטב.
- 40) חז"א ל, א. א. 41) תניא ור"ב. 42) לקי"ת האינו עא, ג. וב"מ.
- 43) חז"א בראשית ד, א. 44) ויקרא ה, כג. 45) קולות פ, ז. וראה לקי"ת האינו עא, 46) ראה חזומא נשא טו. בחקוקי ג. במדבר"ד פ"ט, ו. חז"א פל"י. 47) קידושין מט, ב. 48) חז"א ב קפ"ו. א. וראה אות"ת בא ע' רמא. וב"מ.

וע"י הויגעה בא"י מצאנה כמאמור 21 יגעה (מצאת). דענין המצאה הוא ג"כ ע"י התשובה ממקום רחוק דוקא, כמבואר במ"א 22 ע"י פסוקים ובקשותם משם את ה"א ומצאתנו, דדוקא ע"י הכקשה משם, ממקום רחוק, ע"ז נעשה ומצאה כו'.

והנה 24 הפירש בין עצרת שפסח לעצרת שפסח, כי ב"ח הפסח, בזמן יצי"מ, היו ישראל בבחי' צדיקים ובמ"ס בעצרת שפסח, בזמן מ"ח - נשואות פמקום קרוב. משא"כ עצרת שפסח חז"ע עבודת התשובה, כי עצרת שפסח בא צאחדי עבודת חג הסוכות, חג האסיף, שענינו הוא איסוף כל עבודת הימים שלפניו, החל מחודש אצוף וימי הספירות, ואח"כ ר"ח תשרי שהוא יום הכסחה 25, וענינו מתגפה בתה"ם (כמ"ש 26) כנסא ציוני, דהענינים שהם עבודת אצו והעלים בר"ה באים בגיפוי ביום חגיגה 27, דענין עבודת אצו הוא עבודת התשובה, ובשמע"צ, עצרת היא מלשון קייטרה 28, ולפ"טום כפ ענינים אצו בפפיריות 29 - נשואות פמקום רחוק. 51 ראה פ"א 32

4) והנה 30 גם מה שעצרת שפסח, עבודת הצדיקים היא ג' יום אחר הפסח, ועצרת שפסח, עבודת הבע"ת, היא ביום השמיני. כל עבודת הצדיקים הוא באופן דתמידים כסדרם, הליכה ועל"י מדרגא כלרגא בסדר והדרגה ובאופן מסודר וברור כל פירי הנפש כו', דזהו ענין מ"ס ימי הספירה, ז' פעמים ז', כי עיקר עבודת האדם היא ככלל את' מ"ד (דמשום זה נכבשים בארץ ישראל את שבע הארצות, ארצות שבע אומות, כמבואר בארץ ישראל אצו חצר פארמון'ר האמצעי 31), וזהו שבעה שבועות חספר כלד' 32, ככלל את ז' המדות 33, וכאופן של חספר מלשון בירור ויכלול 34, כמו השמים 35 שפירוש 36 מאירים ומתנוצצים, וע"י חו' שבועות חו' תמימות, השפירות דבירור המדות, ממשיכים גם בחי' שער הנין, בחי' שער הנין' השני' פמדות, ויחירה מוז בחי' שער הנין' שפמעה משייכות פמדות 37 (כמבואר כ"ז בפק"ת דרדושי ספירה העומר

- 21) מגילה ו, ב. 22) ראה לקי"ת ראה ל, ב. סה"מ ח"ט ע' 226 ואילך.
- 23) ואתחון ד, כט. 24) ראה גם סה"מ ח"ט שם (הג"ל בהע" 12). 25) ראה משלי ז, ב. סמורון פ, א. ב. 26) חולים פא, ד. 27) סדור רלה, ב. וב"מ. וראה גם לקי"ת ר"ח נד, ד. 28) לקי"ת שמע"צ פח, ד. צא, א. וב"מ. 29) ראה אות"ת שמע"צ ע' א'תשפט. וב"מ. 30) ראה גם מקומות שנסמנו בהע" 12. 31) ס"ע 6 ואילך. וראה גם לקי"ת שלח לו, א. 32) ראה טו, ט. 33) לקי"ת במדבר טו, ד. יו, ד. וב"מ. 34) ראה לקי"ת אמור לה, ב. וב"מ. 35) חולים יט, ב. 36) חז"ב קלו, ב. וראה לקי"ת אמור שם. 37) לקי"ת במדבר יב, א ואילך.

12

ובזה יוכן מה שדוקא בשמח"ה שמחים כל ישראל בשנה בשום
 דהשמה דשמח"ה הוא בזה שמתקשרים עם אהליהם הותרה⁶⁴
 ואף שאהליהם הו"ע הגדול, דאהליהם הוא מלשון אהא בוקר⁶⁴,
 אפי' ה"ה הם נמשכים בקדמות השכל, כמבואר באגה"ק⁶⁶, ואף
 שהם"ה היא כרוכה ועסופה במה שאין רואים את האהליהם, מ"מ, הרי
 גם הפכושים הם הורה, וכמ"ש⁶⁶, עוסה אור שלמה דגם הפכוש, שלמה
 הוא אור, ואין עצם מסתיר על עצמו⁶⁷, וכידוע הודגמא בזה מהפכה⁶⁶
 דהנהגת ידו על צד ראשו לא חשיב כיסוי, דמכיון הודגמא בזה מהפכה⁶⁶
 שישו ריבוא אהיות דהורה⁶⁹, דבזה כל ישראל שוים, ואע"פ שחטא
 ישראל הוא⁷⁰, ולכן אפילו זה שנמשך כל השנה הוא באופן כלפי רצון
 ובראשו ובכלו כל, ומצוה גדרת מצוה⁷¹, וכ"ש לק"ו שמחה שפ'
 מצוה, דשמחה פורצת גדר, וכ"ש לק"ו שמחה גדרת שפ' שמח"ה,
 וכ"ש לק"ו שמחה מהיקוד עם הס"ה, כידוע פתגם כל"ק מ"ח
 אדמו"ר⁷², שהאדם הוהיק נעשה כה"ה, רגלים אף החורה, היינו
 שהחורה צרכה אפיו כלי שתוכף דקוד על ידו, וכן הוא ברוחניות
 ובפנימיות, שהאדם על עבודתו משפיע בהחורה כל"ה, כספר הכריז'⁷³
 שדוד ה"י מתבר חורה של מעלה בחקב"ה, דוהו ענין מצב קשרין
 מתקשרין דא כדא ישראל באורייאה ואורייאה כקוב"ה⁷⁴, דע"י
 ישראל, אורייאה מתקשרת בקוב"ה, ועד שכך אחד מישראל יש לו
 חלקו בחורה, כמ"ש⁷⁵ ומה חקבנו בחורחך, כד"א, בהורה שצ"י
 פאמשא צ"ה, וזה נרמז גם, במה שכך אחד מישראל יש לו אות בחורה,
 שאות זו היא חוספה על כל האהליהם שלפניו, ופארתי⁷⁶ ואת זו היא
 הצנור והכפי כלל ההשפעות, והיא מצוי⁷⁷ ונחתה כח המגיה ולמשפיעה
 ע"י⁷⁸, וכמשותף הענין, שע"י שהסופר הגשמי כותב בדיו גשמי צדגה
 קרף גשמי בקופלמוס גשמי נוספה את בחורה, וע"י באים צדגה
 ישראל כי ראד⁷⁷, דלא רק שישראל משפיעים באורייאה, אלא שהם
 מוסיפים כח כביכול גם בקוב"ה, כמאמר⁷⁸ ישראל מוסיפין כח בגבורה
 של מעלה, וכמאמר⁷⁹ נצחוני בני נצחוני, וכפרט בשמח"ה שהיא ומה
 שמחתנו פ' רביס⁸⁰, ישמה ישראל בעשויו⁸¹ וישמה ה' במעשיו⁸².

(63) ראה סה"פ תש"ו (הג"ל בהחזיקה המאמר) ע' 46, (64) ישע"י נא, יב.
 חו"א מקץ מב, ב, ובכ"מ, (65) פ"ה, (66) חולים קד, ב, (67) סה"פ
 החשי"א ע' 7, ועוד, (68) אר"ח סצ"א ס"ד, (69) מגלה עמקות אופו קפנו,
 וראה לק"ש ח"ב ע' 333, וש"נ, (70) סנודרין מו, ב, (71) אבות פ"ד ס"ב,
 (72) סה"ש תש"ז ע' 36, (73) אות קצו, וכ"ה בחז"ל רכב, ב, וראה לק"ה
 שמה נא, א, (74) ראה חז"ל עג, א, (75) אבות פ"ה מ"ב, (76) ח"א רב, ב,
 (77) דרמ"צ סו, ב (בשם החורה), ובכ"מ, (78) אינ"ר פ"א, לג, וראה ספר
 ברכה לג, ה, (79) ב"מ נט, ב, (80) לק"ה שמע"צ פח, ד ואילך, (81)
 חמלים קמט, ב, (82) שם פקד, לא.

13

לחוב"ל את כל סדר ההשתלשלות גם מחמתיו, וכפרט ע"י אופן
 העבודה דשמע"צ ושמח"ה דבשערא חזיא וברגע אחד נעשה חז עם
 חקב"ה, דלשאר ומפכא בצחודו⁴⁰, ובפשוט הידוע דכ"ק אדמו"ר
 מוה"ר שפ"א, שצריך להיות מלמדיה אריבער, הנה ע"י מברר את כל
 הו' שבועות, חספר דל ובשפיעות בשעתא חזא⁴¹, וי"ץ בד"א, שע"י
 מתקן גם את (הנ"ל) אפסים יובח⁵⁰ דכל סדר התשתלשלות, חכמים
 חשפיעות שבו, שבועות שחור כל הגיעים, גם הגיעים דנ"ל אפסים
 חשפיעות שבו, במעשיו ועבודתו⁵¹, וכחורה היה מעמ' על מארז⁵³ דע
 מה למערה מנר, דע שכל מה שלמערה הוא ממר, ובפרט שזה נופא
 שירדע מחנין מנר, ה"י גופא מוכיח, שזה שייך
 לעבודתו, וכחורה הכעס⁵⁴, שכך דכל שאדם רואה או שומע, היא
 הוראת הנהגה בעבודת ה'.

7

8

וזהו מה שבשמע"צ הקובן שליו הוא פר אחד אפי' אחו⁵⁶, כתי'
 אחו⁵⁶, ונקי, שמיני עצרת, שמיני הוא גם מלשון שמק⁵⁶
 המורה על ספירת (תבונה) שריא ספירה שמינית, והוא גם לשון
 שמו י"ד, שרומז על (תבונה) משום שהבינה מוסיפה שמו (תענוג)
 בתבנה, דהתגרות עתיק הוא בבניה⁵⁷, כמ"ש⁵⁸ ענין במרחב י"ה,
 ובאופן שפ' עצרת מלשון קליטה²⁸, דמכתי' פנויות בינה ותי, ופני'
 עתיק נקט בפנימיות, ואו עשויו (שמח"ה) דשמחה ענינה הוא פריצת כל
 המידות והגבלות, ולשמחה פורצת גדר⁵⁹, ולכן ע"י השמחה הנה
 ביומא חדא כו' הוא עובר את כל הדורות כשפירמות, על שהיה חשב
 אף האפיקים וכו'⁴⁶, ויתר על כן, למערה מקום שבאח⁶⁰, והשמחה
 דשמח"ה היא בעשיו⁶¹ ויקוד ברגים דוקא, ברגי שבבון וברג
 שבגשמת, דנוסר צוה, שדוקא כתי' הרג ישנו יותר כח המס"נ
 (כנולד⁶²), מסירה נפש מלשון ראצת⁶² וגם מס"נ כמשעות, והמס"נ
 היא באופן שפ' משעות בלי התבוננות ועיון וראיות וחכמות, כי ברגע
 חזא מהתפך מחמתו לעצמו, על שנגעשה חז עם חקב"ה, דירה לו ית'
 בחמתוים, הנה עור זאה שע"י ריקוד הרגים, הוא מגבי' גם את
 הראש וכר הענינים שביחילים (וכנ"פ).

(49) הוכח בלק"ש ח"א ע' 124, ובכ"מ, (50) לק"ה שה"ש ג, ד, ועוד.
 (51) ראה תנאי רמ"ל⁵² לק"ה א' ג, א"ת קיפ, ב, ועוד, וראה גם צוואת
 חרי"ש ס"י קמב, סה"ש תש"ג ע' 12, תש"ז ע' 23, (53) אבות פ"ב ס"א, (54)
 כשי"ס חוססת סק"ה, וש"נ, (55) פנינת כט, לו, (56) ראה ר"ה לה"ע
 שמח"ה בקונטרסים חורף החש"ה (הג"ל בחת' 1), (57) אה"ה שמע"צ ע'
 אחתי, המשך בשש"ק תע"ב ח"א ע' חלה, לק"ש ח"ו ע' 337 וש"נ, (58)
 ראה ח"א לו לך יא, ב, ביאה"ז לוצ"ע ע' שסד, (59) חולים קיח, ה, (59)
 ראה באורכה שמה חשמה חר"ז ע' 49 ואילך, (60) ראה לק"ה האזינו עב,
 רע"א, (61) ראה סה"פ תש"ט ע' 121 ואילך, ובכ"מ, (62) חו"א מקץ לו, ב,
 סה"פ תש"ט ע' 227.

בס"ד. ש"פ בראשית, מב"ה וע"ה מ"ח ה'חשמו"ג.

הנחת התי' בלתי מוגה

ויאמר לו יהונתן מחר חודש ונפקדת כי יפקד מושבך¹. הנה פסוק זה הוא החלפה מאמרי רבוהוני נשיאינו בשבת ע"ה. והפ' מרבינו וציונים וקיצורים. וכן במאמרי רבוהוני שפ"ה² עם הערות והגותו שונאמר ונפקדת כי יפקד מושבך, דכאורה הוא דבר והיפוכו, ויפקד מושבך, הוא ענין של העדר המילוי והשפלות, ענין החסרון, משא"כ ונפקדת שהוא ענין הוכרחו³. וככ"ז אומרים דונפקדת נעשה דוקא ע"י כי יפקד מושבך. וגם בכפ"ה הענין ישנו בזה דבר והיפוכו, דהנה במ"ש ויאמר לו יהונתן מבואר בהדרושים, שיהונתן הוא שם ח"י, דג' האותיות הראשונות הן יה"ו, והאות ה' האחרונה נרמזת בהסוים נתן שהוא גימט' ה"ק, דמספר זה (ה"ק) הוא המספר ה' כפ"ה מיל"ד פעמים וי"ד⁴. וענין זה נמשך לדוד ויאמר לו יהונתן, וכוונתו של נחמיה, דכ"ל הנתן בעין יפה הוא נחמיה, ויחידה מזו, וכוונתו של ח"י בכ"י ירמיה שלמע' מבחי' מתנה"ס, ומכ"ז מוכח דהשפעה זו היא בכ"י ירמיה שלמע' מבחי' מתנה"ס, ומכ"ז מוכח שיהונתן הוא הממשיך ומשפיע ברוד. אמנם בסוים הענין כתיב' ע"ד דוד הנביא, שדוד הו' גורף מיהונתן. דוה"ו מה שפ"ע"ז הו' אשת חו"פ מפע"ל, שדוד פע"ל הגדלה ביהונתן. דוה"ו מה שפ"ע"ז הו' אשת חו"פ עטרת בעל"ה⁵, שהמלכות תהי' בבחי' עטרה בז"א. דעכשיו בחי' ז"א משפיע בבחי' מלכות, ולפ"ע ה' המל' חשפית בז"א. ומטעם זה הנה לפ"ע הו' מעשה גורף מפימור"ס⁶. דכפ"ה, זימור הוא ענינו שפ' יהונתן, ומעשה הוא ענינו שפ' דוד, ולפ"ע הו' מעשה גורף, דוד גורף, כמבואר בר"ה ועבדי דוד מלך צריהם זכ"ק מו"ח אדרמ"ל⁷.

ש"א כ. ית. (2) סה"ם חקס"ז ע' פה. סה"ם חקס"ה ע' חקפה. (3) אוה"ת בראשית ד. ב. ברכה ע' אחתספ. (4) סה"ם עת"ד ע' סב. סה"ם פ"ה ע' קנה. ועוד. וראה ג"כ תו"ה חמות שע"ד, ב ואילך. (5) ראה המאמרים שנסמנו בתערוה חקדמות (סה"ם חקס"ז ע' נה. סה"ם חקס"ה ע' חקמ"ד ופ"ה שם. אוה"ת בראשית יא. סע"ב ואילך. אוה"ת ברכה ע' אחתב. סה"ם עת"ד ופ"ה שם. (6) ראה פ"ש"י ופ"ה ל"ש"א שם. (7) מאמרים שנסמנו לעיל (סה"ם חקס"ז שם. סה"ם חקס"ה ע' חקל"ד שם. תו"ה שם. אוה"ת בראשית יא. א. סה"ם פ"ה ע' קס"ד. (8) ראה אוה"ת שם (יא. א). ממא"א י. ג. ב"ב נג. א. ושי"ג. (10) ראה אוה"ת שם יז. א. (11) ש"א שם. מא. (12) מאמרים שנסמנו לעיל (סה"ם חקס"ה ע' חקל וואילך. חקמה. אוה"ת ברכה ע' אחתב. סה"ם פ"ה ע' קס"ד. לקל"ג אגרות ע' רע"ג. (13) משלי יב. ד. (14) ראה גם אוה"ת בראשית פ. ב. ואילך. ושי"ג. (15) אוה"ת רנ"ג שמת, ב. ואחת ע' רפ"ו ואילך. סה"ם ח"כ"ט ע' יט. וכפ"ה. (16) סה"ם ח"כ"ט ע' 191 ואילך. סה"ם ח"ש"ח ע' 225. יט.

וכיח שאת ויח' עו בשמת"ה שאז היא הקפיטה במנימיות, עצרת פ' קליטה כנ"ז. וגם עצרת פ' מצרכה⁸³, דאזם תהיו פ' ממצכת כהנים ונוי קדושה⁸⁴, מאז מצרכי רכנ"ס⁸⁵, וכל בנין פ"מור"ה⁸⁶.

וכח זה שישרא"ל מקפ"ים בשמת"ה וכשמיני עצרת (עם כל הפירושים שבה) / ממשיכים אותו ע"כ כל השנה כולה, כל"ו מצ"ל המועדים שבחש"ד, שר"ה הוא שיד יראה ע"כ כל השנה וע"ז י"כ ונמ" שמתנה. הרי שמע"ס הוא זמן העצרת והקפיטה שפ' כל עניני חודש חשי"ד, ע"ד שפעשים מצ"כים (עצרת פ' מצרכה) גם כביכ"ר ע"ד חודש כמאמר⁸⁷ צדיק גורף והק"ה מקיים, ע"ד שהק"ה מקיים את גזירת כל ישראל, ועמ"ל כולם צדיקים⁸⁸, כמיס בהתאסף ראשי עם יח' שבטי ישראל⁸⁹, בשמתה שפ' חורה ובשמתה שפ' מצות, שיהי' מיל' זה גנאליק"ס⁹⁰, הרי הוא מקיים שיהי' זה מיל' ממש, בגאולה האמיתית והשפיעה ע"י משיח צדיקו.

(83) זח"ג רנ"ג. ב. וראה אוה"ת שמע"ס ע' אחשע. אחשע ואילך. יחור י"ט, ו. (85) ראה תענית כג, א. במקומות שנסמנו בל"ש ח"כ"ב ע' 121 תערה י"ט. (86) ישע"ג, ג. ג. א. ראה שבת נ"ג, ב. (88) ישע"ג, ס. נא. (89) ברכה ל"ג, ה. (90) רמב"ם ת"ל תשובה פ"ז ח"ה.

הנחת התי' בלתי מוגה